RADU DIACONESCU DESPRE

BASCHET ŞI PROFESIUNE

În meciul cu Olympia Ljubljana, alături de Albu, spiridușul formației dinamoviste s-a dovedit a fi cel mai eficace. Dar crochiul pe care i-l consacrăm are și alte motive.

La 23 de ani, Radu Diaconescu, autentic talent al baschetului românesc, este component al echipei Dinamo și al lotului național. Dar, baschetul nu a fost totul pentru el. A urmat cursurile Facultății de electronică, fiind convins că profesiunea este preocuparea de bază a unui tînăr. „Sportul vine abia după aceea — spune el — pentru că nu putem face sport toată viața". *Student foarte bun, practică sportul cu același succes, ajungînd să facă parte din echipele divizionare Steaua și Politehnica București, în cadrul căreia rămîne pînă la terminarea facultății. Abia atunci va alege clubul Dinamo.*

Continuă să împletească fericit studiul cu sportul și în anul 1967 înregistrează un dublu și meritat succes: obține diploma de inginer electronist și i se acordă titlul de maestru al sportului.

Sportul l-a atras în mod deosebit prin oamenii care-l practică, prin caracterul, sinceritatea și fermitatea lor.

Solicitîndu-i un scurt interviu, Radu Diaconescu ne-a răspuns cu rigoarea unui om studios și cu sprinteneala care-l caracterizează nu numai ca sportiv, ci și ca intelectual.

— *Cum ați împăcat studiul cu sportul?*

— Baschetul este un sport iubit extrem de mult de elevi și studenți. Studiul cu sportul pot merge mînă în mînă, după părerea mea ele stimulîndu-se reciproc, condiționîndu-se chiar.

— *Cum puteți face sport de performanță fără a vă neglija profesia?*

— Alternarea efortului intelectual cu cel fizic ar trebui să fie o lege în comportamentul fiecărui tînăr. În cazul în care lucrezi efectiv în meseria pe care ți-ai ales-o și în același timp faci și sport de performanță, trebuie să fii foarte atent la felul în care îți dozezi efortul în cele două activități. În momentul în care ajungi să duci o viață echilibrată — nu înțeleg prin aceasta o viață lipsită de orice distracție, ci una în care știi să integrezi inteligent amuzamentele, astfel încît să nu-ți mărească gradul de oboseală psihică și fizică — cele două activități pot face casă bună.

— *Nu credeți că virtuozitatea dv. individuală — atunci cînd este exagerată — dăunează jocului colectiv?*

— Virtuozitatea — chiar și exagerată — nu poate fi dăunătoare în sport! Referindu-mă însă la raportul existent între jocul individual și cel colectiv, consider că în baschet atributul colectiv are valoare de 70 la sută în jocul de apărare, restul rămînînd atacului. Atacul este o acțiune colectivă care se încheie cu una individuală. În ceea ce mă privește am carențe în fixarea momentului în care începe această acțiune individuală și, uneori, fac exces de dribling. Dar de aici și pînă la a spune că jocul meu e dăunător echipei, este o diferență.

— *Ce parteneri de joc ideali vă doriți (inteligenți, înalți, buni camarazi)?*

— Partenerii mei ideali sînt cei pe care îi am acum, cei care formează echipa din care fac și eu parte, o echipă tînără care consider că însumează calitățile de care-mi vorbiți. Plăcerea de a face parte dintr-o echipă pornește însă, în primul rînd, de la antrenor, de la cel care te conduce, te îndrumă, primul om care poate să-ți spună ce trebuie să faci. Doresc să am, și cred că aici i-am găsit, parteneri de joc care să lupte cu convingere, cu pasiune, să nu se descurajeze nici un moment, care să dorească și să demonstreze că pot să obțină victoria în final, oameni care posedă o tehnică individuală foarte bună pe care s-o folosească în interesul colectiv...

Nădăjduim că vorbele rostite de Radu Diaconescu vor fi de bun augur pentru meciul retur de la Ljubljana!

Nicoleta ALDEA

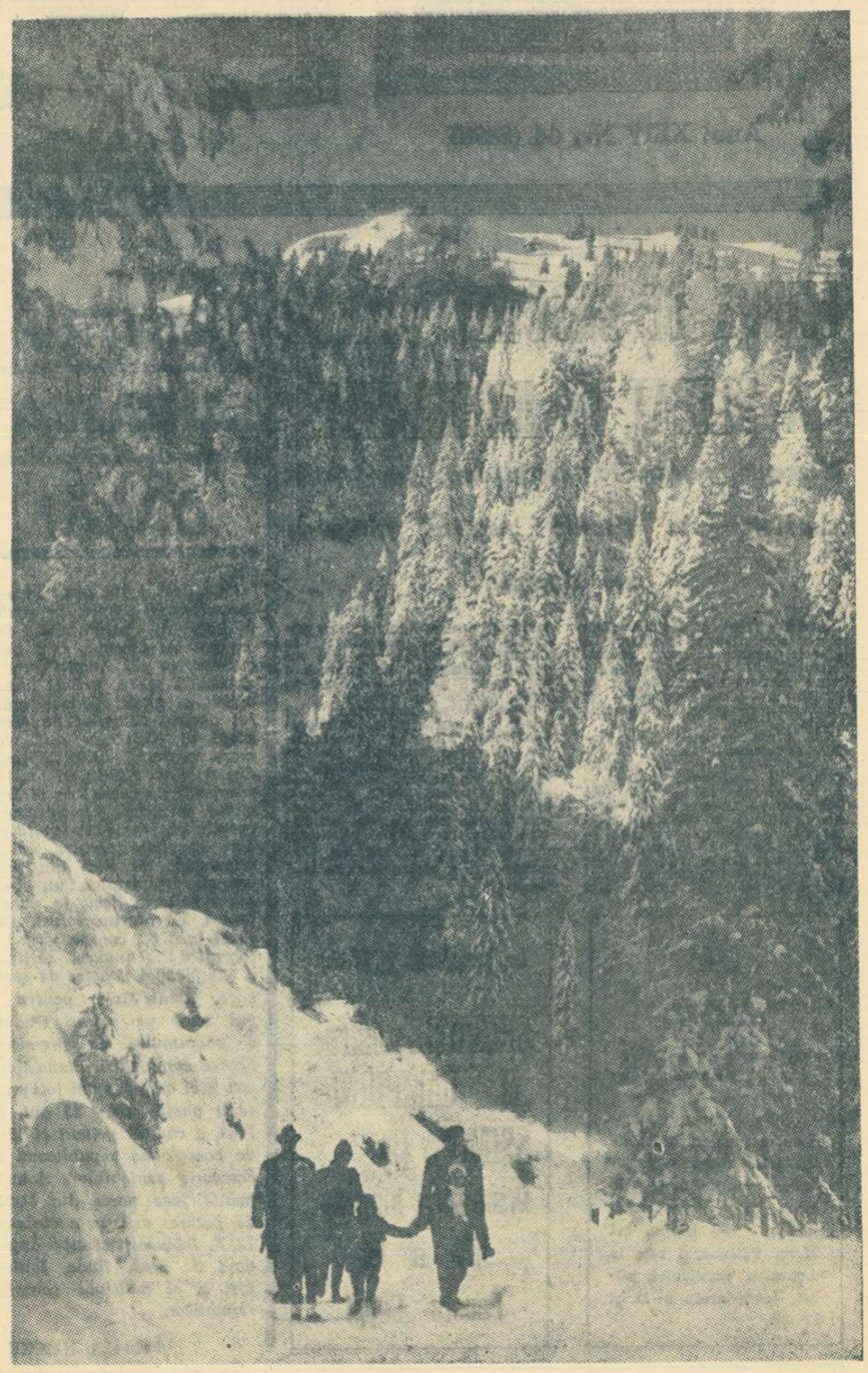

Turiști spre cota 1400 — Foto: A. TRANDAFIRESCU

Amintiri de acum 40 de ani...

CUM A FOST OBȚINUTĂ PRIMA VICTORIE A „NAȚIONALEI"

CUM SE JUCA VOLEI ÎN 1924

Printre puținii spectatori ai unui neimportant meci de volei, de categorie inferioară, jucat pe un mic teren cu cîteva luni în urmă, am avut surprinderea să-l văd pe FLORIN BRĂTAN, unul dintre „veteranii" ziaristicii sportive, redactor al ziarului „Munca".

— Prezent la volei? Vă credeam în... pregătire pentru cuplajul de fotbal de după-amiază...

— Voi fi de față și la fotbal, dar tot mai mult îmi place voleiul, de care-s legat de vreme mai îndelungată.

— Nu știam. De cînd?

— Păi, să ne întoarcem cu peste 40 de ani în urmă, prin 1924, cînd, fiind elev de liceu și ducîndu-mă vara în tabăra O.N.E.F. (I.C.F.-ul de-atunci), am făcut cunoștință cu acest sport, care mi-a rămas la inimă necîntit pînă azi...

— Cum se juca acum 40 de ani?

— Se juca pe un teren de 20x9 m, cu un fileu înalt de 270 cm, între 2 echipe compuse din 9 jucători, împărțiți pe 3 linii (plasă, mijloc și fund), cu locuri fixe și cu nelimitate loviri de mingi. Fiind cel mai mic, m-am specializat la serviciu, singurul post în care aveai voie să lovești cu pumnul. Dar, anii au trecut, am crescut și am avansat la fileu, trăgător. ...Și a venit anul 1928, în vară a sosit o echipă din Turcia, care a arătat la București adresa, dîndu-i dreptul să-și reprezinte țara și care dorea să joace în România. Conducerea sportului din acea vreme i-a îndrumat pe oaspeți spre Eforie, la tabăra O.N.E.F.-ului, unde se știa că tînărul profesor Nicolae Dutescu (de la care am învățat acest sport) luptă pentru răspîndirea voleiului.

MECIUL ROMÂNIA—TURCIA ȘI PRIMA „NAȚIONALĂ"

Meciul România—Turcia a fost îndată perfectat, hotărîndu-se să jucăm în echipe de 6, fără drept de schimbare decît în cazul unui accident, cu posturi fixe, cu oricîte pase pentru trecerea mingii peste fileu și urmînd să fie declarată învingătoare formația care va cîștiga 3 seturi. Iar arbitru — Nicolae Dutescu. Echipa noastră a fost alcătuită din: maiorul Emil Pălăngeanu, locotenentii Aftenie și Al. Papană, „Dudu" Frim (ultimii doi — viitorii campioni mondiali de bob), profesorul Joja și cu mine, numit căpitan, deși aveam doar 17 ani. E drept, însă, că „bombele" mele erau mai tari decît ale tuturor...

„Turcii au apărut pe teren cu semiluna cusută pe tricouri. Noi — nicicum echipați pentru un meci internațional, ci în obișnuitele noastre maiouri albe și chiloți negri.

MARIA VENTURA, O FOARFECĂ ȘI UN CORDON TRICOLOR

Dar a intervenit neprevăzutul: marea artistă Maria Ventura, care era de față, și-a scos cordonul tricolor cu care era încinsă, a cerut o foarfecă, l-a tăiat în bucăți și a trimis-o pe Elvira Godeanu (pe-atunci o codană...) să ne fixeze cu ace de siguranță pe tricouri micile tricoloruri! Simt și azi fiorii momentului, îmboldul de-a lupta din toate puterile pe care ni l-a dat... Și-am început. Turcii — scunzi și mai slabi în atac, dar iuți, plonjînd... ca-n apă și scoțînd tot. Noi — mai calmi, cu trăgători puternici și o formație mai sudată. Eu la centru, trăgînd din ce-mi ridicau Pălăngeanu și Papană (și-mi dădea Papană niște mingi!) și pasîndu-i din cînd în cînd prin surprindere lui Pălăngeanu, care și el era atacant. În linia a doua, în centru, Dudu Frim făcea adevărate lupinguri... Dar din galerie se auzea încurajatoare și contaminantă vocea ascuțită a puștiului „Țică" Dinischiotu (regizorul teatral de azi, Constantin Dinischiotu)!... Începusem jocul la 17,30, știind că pe la 20.30 se întunecă. Nu ținusem seama însă că pasele fără număr ne vor mînca timpul, așa că înserarea ne-a jucat festă. Am întrerupt meciul la 2—1 pentru noi și l-am continuat a doua zi la ora 10. A venit iarăși lume multă în jurul terenului. În fruntea galeriei — ca și în ajun — Țică. Numai că n-a avut prea mare lucru de văzut, căci noi am cîștigat repede setul la 7 și cu aceasta și partida.

PRIMA VICTORIE INTERNAȚIONALĂ

Primul meci internațional, prima victorie! Am fost purtați pe brațe, ovaționați și niciodată nu voi uita clipele acelea!

A urmat un banchet în toată regula, la care însă eu, cu toată căpitănia mea, am fost singurul servit cu... limonadă! În fine...

Dar să nu închei povestirea asta fără a-ți aminti că federația de volei a luat ființă abia în 1930 și că deci, dacă vrei să scrii, să treci între ghilimele echipa națională din 1928...

— Cînd ați abandonat voleiul?

— În 1947 cînd, vizitînd o mină din Valea Jiului, o surpătură mi-a strivit trei coaste. Pe atunci, însă, nu mai jucam decît rar. Ultimul meci l-am susținut în mai 1943, jucînd, în calitate de căpitan al echipei V.S.C., în prima finală de campionat național oficial, la Ploiești, împotriva formației S.K. 38. Și am cîștigat... După cum vezi, am motive destule să fiu atras de volei...

...Dar în după-amiaza acelei zile, tot l-am întîlnit la cuplajul fotbalistic pe nea Florin, care avea de făcut cronica. Desigur, în mai multă liniște, dacă apucase să vadă și măcar un pic de volei în ziua aceea!

Emil VASILESCU

ECOURI LA HANDBALUL sub reflector

(Urmare din pag. 1)

sătești puternice, ca să nu mai vorbesc de cele din orașe. Acum totul se rezumă la formațiile studențești Politehnica și Universitatea. Dar și acestea se complac în a face selecție doar din rîndurile studenților din anul I. Nu există o permanentă preocupare pentru creșterea și promovarea juniorilor, nu se muncește cu pasiune pentru păstrarea tradiției handbalistice din acest centru al țării. Actuala conducere a sportului bănățean nu face nimic sau aproape nimic pentru dezvoltarea handbalului. Cu 10—15 ani în urmă se desfășurau aici întreceri tradiționale la care, din păcate, s-a renunțat. Numai o puternică și susținută activitate de redresare a handbalului ar putea face ca în Banat acest sport să revină pe treapta pe care se afla cîndva. Și, poate, reflectorul ziarului ar trebui să se îndrepte mai des asupra acestui colț de țară".

GENERAȚIA JUCĂTOARELOR DE AZI NU ÎNȚELEGE SĂ FACĂ SACRIFICII...

AURELIA SZÖKÖ — **maestră emerită a sportului**: „Am citit cu deosebit interes materialele publicate în pagina „Handbalul sub reflector". M-a interesat, în special, interviul luat antrenorului meu, prof. C. Popescu. Consider că ar mai fi trebuit adăugat că actuala generație de jucătoare nu înțelege să facă sacrificii pentru a ajunge la nivelul cerut aspirațiilor la titlul mondial. Promoția mea — care a adus handbalului românesc trei titluri mondiale — muncea la antrenamente mult mai mult, făcea totul cu pasiune, cu dragoste. Noi am iubit handbalul și de aceea i-am dedicat — atunci cînd trebuia — toate preocupările noastre. Astăzi, majoritatea tinerelor handbaliste privesc activitatea de pregătire cu multă ușurință, mulțumindu-se cu faptul că au fost selecționate în lot. Pentru ele aici se încheie capitolul îndatoririlor. În continuare au numai pretenții. Este, desigur, o mare greșeală. Selecționarea în lot trebuie să constituie un stimulent puternic pentru mărirea volumului de pregătire, pentru continua perfecționare a măiestriei sportive. Îmi pare rău că n-am putut încă să transmitem actualei generații pasiunea noastră pentru handbal. Dacă mai jucăm și astăzi este pentru faptul că dorim să îndreptăm această greșeală".

Aurelia Szökö, scrîndu-și impresiile

SÎNT PENTRU RECONSIDERAREA HANDBALULUI ÎN 11

GH. EPURAN — **publicist, fost jucător de handbal**: „S-a greșit abandonîndu-se handbalul în 11. Mai ales în școli el poate atrage spre practicarea handbalului, în general, foarte mulți copii. Desfășurîndu-se pe un spațiu larg și nepretinzînd o tehnică deosebită, handbalul în 11 poate deveni un adevărat magnet. Specializarea, pentru una sau alta dintre cele două ramuri, se poate face după ce copilul a prins gustul acestui sport. Pasiunea lui poate fi canalizată spre apropierea tehnicii necesară în handbalul în 7 sau spre aceea specifică celui în 11. În orice caz, handbalul în 11 trebuie reconsiderat".

SCRIMA ROMÂNEASCĂ

(Urmare din pag. 1)

lari, specialiști în scrimă, ziariști cunoscuți, au fost unanimi în a recunoaște că, în floreta masculină, România deține, pentru anul 1967, întîietatea pe plan mondial, tocmai prin maniera categorică în care reprezentativa țării noastre a reușit să-și apropie trofeul suprem.

După floretiștii noștri urmează cei ai Uniunii Sovietice, apoi cei ai Poloniei, Japoniei, Franței și Ungariei. Acest clasament poate să pară puțin contradictoriu prin poziția Ungariei, tocmai pe locul al 6-lea și a Japoniei, pe locul 4. Adevărul este că floretiștii unguri au avut la mondiale o evoluție inegală (au pierdut posibilitatea de a termina cel puțin în primele 4 locuri, printr-o înfrîngere nescontată la Japonia!), după cum trăgătorii niponi s-au impus printr-un simțitor progres. De asemenea, echipa Franței, fără *Magnan*, n-a mai avut forța-i cunoscută, n-a mai constituit un „4" suficient de redutabil (nici măcar în raport cu anul 1966, cînd a terminat finala pe locul 4).

★

Floreta noastră feminină a confirmat, în anul care a trecut, clasa ei ridicată, realizînd la mondiale un prețios loc 3. Firește, pretențiile cunoscătorilor ar fi fost, poate, mai mari față de fete, anticipîndu-le — cel puțin — posibilitatea de a fi prezente în finală. Dar, unele inexactități în meciurile din preliminariile turneului final, precum și o înfrîngere nescontată la Ungaria le-a scos din lupta pentru primele două locuri. Ele și-au disputat medalia de bronz în compania floretistelor Italiei, pe care le-au întrecut la o diferență de 6 tușe. *Specialiștii prezenți în Canada au ținut însă să sublinieze că sportivele României, dacă ar fi putut ajunge în finală, ar fi fost în măsură să repete performanța băieților, dat fiind faptul că trăgătoarele Uniunii Sovietice au strălucit mai puțin ca de obicei. Dovadă: o singură tușă le-a despărțit de formația Ungariei.*

Se știu însă dificultățile prin care au trecut antrenorii români în alcătuirea celui mai bun „4" pentru mondiale, cu două sportive de prim plan, *Olga Orban-Szabo* și *Maria Vicol* care întrerupseseră o lungă perioadă de vreme activitatea. În condiții normale, desigur, posibilitatea de a ajunge în finală (și poate chiar mai mult...) n-ar fi fost exclusă.

Și iată, pentru anul 1967, floreta noastră feminină se situează pe locul 3, după Uniunea Sovietică și Ungaria și înaintea Italiei, Poloniei și Franței. Comparativ, aceasta înseamnă un progres față de 1966 (locul 4), dar un regres, dacă ne raportăm la anul 1965, cînd echipa — aceeași, de altfel — a terminat pe locul 2. Performanța de acum trei ani de la Paris rămîne, deocamdată, cea mai valoroasă la floretă fete.

Prin urmare, în probele de floretă, scrima românească deține — în contextul anului 1967 — poziții fruntașe pe glob. Foarte bine! Acest fapt va da aripi sportivilor noștri pentru a ținti tot mai sus.

Numai că scrima nu se identifică doar cu probele de floretă. În alte două probe, cele de spadă și sabie, poziția noastră în ierarhia mondială este mai puțin cunoscută.

Spadasinii români au arătat în cursul anului care a trecut, și în special cu prilejul întrecerilor pentru „Cupa campionilor europeni", de la Heidenheim, că pot intra și ei în discuție la stabilirea fruntașilor de pe continent (de fapt, cam aceiași care se întrec și la mondiale). Locul 5 la această competiție vorbește de la sine de posibilitățile spadasinilor noștri. Nu trebuie uitat că tot în 1967, la mondialele pentru tineret, medalia de aur a fost prinsă pe pieptul unui sportiv român, Anton Pongrat, un produs de autentică valoare a spadei din țara noastră.

Dar, la mondialele pentru seniori, spadasinii României n-au fost prezenți. Specialiștii n-au fost suficient de curajoși în a credita pe trăgătorii la această probă. Previziunile lor asupra posibilităților acestor sportivi au fost cel puțin reținute. Nu căutăm un cap de acuzare, însă promovarea spadasinilor noștri în cît mai multe competiții internaționale și, categoric, în confruntarea mondială, înseamnă un cîștig imens. El echivalează cu lărgirea continuă a cunoștințelor, a experienței.

La fel (sau aproape la fel) s-au petrecut lucrurile și la sabie. Comparativ cu spada, proba de sabie a reușit să se afirme cît de cît: în 1957 și în 1963 a fost și în turneul final la mondiale. Dar, și aici lipsa de curaj și de încredere a antrenorilor au determinat o regretabilă rămînere în urmă a acestei probe. Sabrerii noștri n-au participat nici la întrecerile pentru „C.C.E.", deși aveau acest drept.

Trebuie înțeles că spada și sabia nu pot rămîne la nesfîrșit „copiii vitregi" ai scrimei noastre, că și trăgătorii de la aceste probe sînt capabili să realizeze progrese și implicit performanțe de răsunet pe plan internațional, mulți dintre cei care încă activează și indiscutabil elementele din generația care vine. Pentru aceasta însă le trebuie concursuri, cît mai multe concursuri. Nu se poate ajunge la performanță, chiar dacă ai lucra zilnic cîte 8 ore sau te-ai întrece asalturi în șir cu colegi de club sau trăgători arhicunoscuți din țară. Sînt necesare și concursuri internaționale.

Iată de ce este de salutat inițiativa federației de resort, de a lărgi pentru acest an sfera activității competiționale a spadasinilor și sabrerilor noștri. Trăgătorii fruntași ai celor două probe urmează să fie prezenți la mai bine de 20 de întreceri internaționale.

Două cronici — album

1. La izvoarele performanței
2. Universitarii în întrecere

Cu extrem de puține excepții competiția sportivă nu și-a prea găsit loc, pînă acum, în tematica editurii de specialitate. Rezultate, scoruri, performanțe, relatări și comentarii, trec rapid prin vîrful peniței cronicarului sportiv în pagini de ziar și — cu excepția fotbalului — mai puțin în reviste trăind, în general, existența efemeră a acestora.

Evenimentul sportiv nu mai subzistă decît gravat pe o cupă, pe o medalie și, firește, în amintirea celor implicați în el. Și asta pentru că ni se pare, probabil, superfluă preocuparea pentru editcrea unor anuare sportive unde competiția se oglindește, de fapt, în cea mai sintetică expresie a sa: rezultatul brut.

Așa stînd lucrurile, trebuie să recunoaștem că au constituit o plăcută surpriză lucrările „La izvoarele performanței" și „Universitarii în întrecere", apărute, recent, în editura C.N.E.F.S. Sînt lucrări de o factură aparte, un fel de cronici-album consacrate unor întreceri de mare amploare, campionatele școlare și universitare, care produc nu numai pasiuni și ambiții nobile

RECENZII

dar și apreciabile contingente de „speranțe", de viitori ași ai stadioanelor noastre.

Lucrările, datorate colegilor noștri T. Stama și C. Alexe, nu circumscriu aceste evenimente la relatarea simplă și caducă a unei cronici sportive. Ele caută — și reușesc în bună parte — să ne arate de unde pornesc aceste torente de tinerețe care inundă sălile și stadioanele în prima fază a întrecerilor, cine și cum le îndrumă pașii pe primele trepte ale măiestriei, așa după cum, nu omit să ne aducă în prim-plan personajele importante ale întrecerilor: campioni școlari și universitari, profesori cu rezultate remarcabile și, chiar, amintirile unor fruntași ai sportului nostru referitoare la începutul consacrării lor în acest domeniu, consacrare care coincide adeseori cu participarea la campionatele școlare și universitare.

Adăugați la aceste capitole, rezultatele finale ale întrecerilor precum și o ilustrație bogată, care redă cu o remarcabilă pregnanță frumusețea și dinamismul întrecerii sportive (realizată de T. Roibu și P. Romoșan) și veți conveni că formula aleasă este adecvată scopului urmărit.

Înainte, însă, de a încheia sîntem datori cititorilor noștri o precizare: campionatele școlare și universitare care s-au bucurat de o asemenea atenție au avut loc în... 1966! Noroc că factorii care au colaborat la realizarea acestor lucrări au avut buna inspirație de a adăuga la sfîrșitul lor și rezultatele întrecerilor din anul 1967 readucîndu-le în actualitate. Altfel am fi încercat o îndreptățită nedumerire sau decepție. Și ar fi fost păcat!...

8, 9, 10... out

TRATATIVE ÎN VEDEREA MECIURILOR CU „SQUADRA AZZURRA" (TINERET)

Se știe că selecționata de tineret a țării noastre a călcat cu dreptul în „Cupa Europei". La 17 martie, speranțele boxului românesc vor avea de susținut revanșa cu naționala Franței, acasă la ea. Rămîne însă — ca pînă atunci — să se dispute dubla confruntare cu reprezentativa de tineret a Italiei. Federația italiană a propus ca ambele partide să se organizeze în perioada 20 aprilie—15 mai. Forul nostru de specialitate a acceptat în principiu aceste date, propunînd ca prima întîlnire să aibă loc la 20 aprilie, în România, iar cea de a doua la 8 sau 9 mai, în Italia. În acest sens, au fost trimise scrisori federației italiene și A.I.B.A.-ei.

LA TEATRUL DE COMEDIE
„SFÎNTUL"
comedie de EUGEN BARBU